

ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป
กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไใหญ่*

FACTORS AFFECTING LEARNING ACHIEVEMENTS OF STUDENTS IN
GENERAL PSYCHOLOGY: CASE STUDY OF RAJAMANGALA
UNIVERSITY OF TECHNOLOGY SRIVIJAYA
NAKHON SI THAMMARAT SAIYAI CAMPUS

ตรีวนันท์ เนื่องอุทัย

Treewanan Nuang-uthai

นฤมล รัตนไพจิตร

Narumol Rattanapajitr

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช (สไใหญ่)

Rajamangala University of Technology Srivijaya Nakhon Si Thammarat Saiyai Campus, Thailand

E-mail: treewanan.new@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราชสไใหญ่ ใช้รูปแบบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไใหญ่ จาก 3 คณะ คือ คณะเกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไปในภาคการศึกษาที่ 2/2560, 1/2561 และ 2/2561 โดยใช้สูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของ ทาโร่ ยามาเน่ ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 183 คน และใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิตามสัดส่วน เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม ที่ผ่านการตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตามสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.895 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สูตรการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป 5 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา ด้านสัมพันธภาพ

* Received 4 May 2021; Revised 19 October 2021; Accepted 24 October 2021

ระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ย 4.26, 4.23, 4.20, 4.06 และ 4.02 ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบปัจจัยอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปด้วย คือ เพศ พบว่าเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีกว่า พื้นฐานการศึกษาของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาที่จบการศึกษาจากสายสามัญมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักศึกษาที่จบจากสายอื่น ๆ และประสบการณ์การเรียนวิชาจิตวิทยาและวิชาที่เกี่ยวข้องพบว่านักศึกษาที่เคยเรียนวิชาจิตวิทยาหรือวิชาที่เกี่ยวข้องมาก่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

คำสำคัญ: ปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยด้านครอบครัว, ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัย, แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน,

Abstract

The objectives of this article were to explore factors affecting learning achievements of students in General Psychology at Rajamangala University of Technology Srivijaya, Nakhon Si Thammarat Campus (Saiyai) through a quantitative research method. The samples in the study were students from the three faculties including Faculty of Agriculture, Faculty of Management Technology, and Faculty of Science and Technology who enrolled in General Psychology in the 2/2560, 1/2561 and 2/2561 semesters. 183 students were selected by using Taro Yamane formula and stratified sampling method. The data were collected using a questionnaire verified by the three experts. Through Cronbach's Alpha Coefficient, the reliability value of the questionnaire was 0.895. The collected data were expressed as percentage, means, and standard deviations. The results showed that the first five factors that affected the students' achievement in General Psychology were parents' expectation for students, the relationship between students and their parents, teachers' teaching behaviors, students' self-esteem and students' achievement motivation with the mean scores of 4.26, 4.23, 4.20, 4.06 and 4.02, respectively. In addition, other factors were also found having an influence on the students' achievement in this course. In terms of gender, it was found that female students were more successful in comparison to male ones. Regarding their educational background, students from secondary schools had better learning performance than those from other types of institutes. Pertaining to the students' experience of learning

General Psychology and other related courses, those who had the mentioned learning experience had higher achievement.

Keywords: Personal Factors, Family Factors, Environmental Factors Within the University, Motivation to Succeed, Learning Achievements

บทนำ

ประเทศไทยให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ โดยถือเป็นนโยบายหลักของประเทศ ดังปรากฏในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทุกฉบับ (ฉบับที่ 1-12) ที่ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ส่งเสริมพัฒนาการศึกษา ส่งเสริมการเรียนการสอน รวมทั้งพัฒนานักเรียน นักศึกษาให้มีการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่โลกมีความเปลี่ยนแปลง มีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย ทำให้การจัดการเรียนการสอนยิ่งเกิดความท้าทายมากยิ่งขึ้น ผู้สอนจะต้องมีการพัฒนาทั้งในเรื่องของสื่อการสอน เทคนิควิธีการสอน องค์ความรู้ รวมถึงตัวผู้เรียน บางครั้งการจัดการเรียนการสอนในหนึ่งรายวิชา แม้จะมีบริบทคล้ายคลึงกัน แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลับแตกต่างกัน จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการทราบว่าปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป ซึ่งเป็นวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรม (Appleton-Century-Crofts, 1913) และเป็นวิชาที่มุ่งศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์และสัตว์ โดยใช้ระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (เต็มศักดิ์ คทวนิช, 2546) วิชาจิตวิทยาทั่วไป เป็นรายวิชาหนึ่งของวิชาศึกษาทั่วไปในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ใต้ใหญ่ แต่มีความแตกต่างจากรายวิชาอื่น เนื่องจากวิชานี้เป็นวิชาที่เน้นการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์โดยใช้ระเบียบวิธีการทางวิทยาศาสตร์ จึงเรียกได้ว่าเป็นวิทยาศาสตร์เชิงพฤติกรรม ที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาก นักศึกษาที่เลือกเรียนในรายวิชาดังกล่าว มักจะได้รับผลการเรียนต่ำกว่ารายวิชาอื่นในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งจากการเก็บข้อมูลผลการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาศึกษาทั่วไปกลุ่มวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2560 พบว่า ในรายวิชาวัฒนธรรมและชนบประเพณีของภาคใต้นักศึกษาที่เรียนได้ผลการเรียนดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 28 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 50 คน คิดเป็น 56.00% ในรายวิชาจริยธรรมสำหรับมนุษย์มีนักศึกษาที่เรียนได้ผลการเรียนดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 26 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 57 คน คิดเป็น 45.61% ในรายวิชาพลเมืองกับจิตสำนึกต่อสังคมมีนักศึกษาที่เรียนได้ผลการเรียนดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 42 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 109 คน คิดเป็น 38.53% แต่ในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปมีนักศึกษาที่เรียนได้ผลการเรียนดีเยี่ยม (เกรด A) จำนวน 10 คน จากนักศึกษาทั้งหมด 64 คน คิดเป็น 15.63% ซึ่งแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปต่ำกว่าวิชาอื่น

แต่วิชาจิตวิทยาทั่วไปก็ยังเป็นรายวิชาที่มีนักศึกษาให้ความสนใจในการเลือกเรียนเป็นจำนวนมากเนื่องจากสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง ไม่ว่าจะเป็นในครอบครัว ในสถานที่ทำงาน ตลอดจนมีความสำคัญต่อประกอบอาชีพต่าง ๆ เพราะหลักการทางจิตวิทยาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับงานต่างๆ มากมาย ความสำคัญและคุณค่าของวิชาจิตวิทยาจึงเกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เช่น ช่วยให้ผู้ศึกษาเกิดความเข้าใจตนเอง ช่วยให้ผู้ศึกษาเกิดความเข้าใจผู้อื่น ช่วยให้ได้แนวทางในการวางแผนพฤติกรรมทางสังคม ช่วยบรรเทาปัญหาพฤติกรรม และปัญหาสังคม และยังช่วยส่งเสริมพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์ได้อีกด้วย (ปราณี รามสูต, 2542) (ทางผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาปัจจัยที่จะเป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป เพื่อนำไปปรับใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปมีความแตกต่างกันออกไป เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าวให้ดีขึ้นในอนาคต ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555); (สุรงค์ ธรรมศักดิ์สกุล, 2555); (นุชนัตร กาฬสมุทร และ ประสพชัย พสุนนท์, 2558); (กฤตวรรณ ประเสริฐสิทธิ์, 2557); (ภัทราวิจิตร มณีประเสริฐ, 2554); (ฤทัยรัตน์ ชิตมงคล และ เปรมฤดี บริบาล, 2556); (ลดาพร ทองสง และณนิมพร พงศานานุรักษ์, 2556) ทำให้ผู้วิจัยคาดการณ์ว่า สาเหตุที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาแตกต่างกันออกไปน่าจะเกิดจาก ปัจจัยส่วนตัว ได้แก่ เพศ ระดับชั้นในการศึกษา รายได้ของผู้ปกครอง พื้นฐานการศึกษาของนักศึกษา ประสบการณ์การเรียนวิชาจิตวิทยา ที่พักในระหว่างการการศึกษา การรับรู้คุณค่าในตนเอง ทักษะคิดต่อการเรียน และทัศนคติต่อวิชาจิตวิทยาทั่วไป สาเหตุอีกประการน่าจะมาจากปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา ปัจจัยอีกด้านที่น่าจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คือ ด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ สัมพันธภาพของนักศึกษากับเพื่อน บรรยากาศทางกายภาพในชั้นเรียน บรรยากาศในที่พัก และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และปัจจัยสุดท้ายที่คาดว่าจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเหมือนกัน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา ที่จะช่วยผลักดันให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป ของนักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช (สไใหญ่)

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณเพื่อศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่ โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนระเบียบการวิจัย คือ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่ ทั้ง 3 คณะ คือ คณะเกษตรศาสตร์ คณะเทคโนโลยีการจัดการ และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปในภาคการศึกษาที่ 2/2560, 1/2561 และ 2/2561 จำนวน 337 คน

ประชากร จาก 3 คณะ จำนวน 337 คน หาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 183 คน โดย 183 คน เป็นตัวแทนจาก 3 คณะ คณะละ 61 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นโดยนำมาจาก วัตถุประสงค์ กรอบแนวคิด และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งแยกออกเป็น ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ส่วนที่ 2 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ การรับรู้คุณค่าในตนเอง ทักษะคิดต่อการเรียน และทักษะคิดต่อวิชาจิตวิทยาทั่วไป ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา ส่วนที่ 4 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน และบรรยากาศในการเรียนรู้ และส่วนที่ 5 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

3. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือวิจัย

- ศึกษาทฤษฎี กรอบแนวคิด และวัตถุประสงค์ นำมาวิเคราะห์และสร้างเป็นแบบสอบถาม นำแบบสอบถามเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาในแบบสอบถามว่ามีความสมบูรณ์หรือไม่

- นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน และนำมาคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามตามสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าเท่ากับ 0.895 ซึ่งถือว่าสูงกว่ามาตรฐานของงานวิจัยเชิงสำรวจ (0.7)

- นำแบบสอบถามที่นำไปทดลองใช้กับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างมาตรวจสอบหาข้อบกพร่อง ปรับปรุงแก้ไข และนำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในรายงานวิจัย

4. ขั้นตอนการเก็บข้อมูลการวิจัย

สำหรับการเก็บข้อมูลรวบรวมข้อมูล ในการสำรวจครั้งนี้ใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยจะเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นรายบุคคล เพื่อความเป็นส่วนตัวและความลับของข้อมูล โดยนักศึกษาทุกคนที่เข้าร่วมโครงการต้องได้รับการชี้แจงวัตถุประสงค์ในการสำรวจ รวมทั้งการเก็บรักษาความลับของข้อมูล และการขอความยินยอมในการเข้าร่วมโครงการฯ ก่อนการดำเนินการเก็บข้อมูลทุกครั้ง

5. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ในการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาจิตวิทยาศึกษาทั่วไป กับ ข้อมูลส่วนบุคคล ปัจจัยส่วนบุคคล (การรับรู้คุณค่าในตนเอง ทักษะคิดต่อการเรียน และทัศนคติต่อวิชาจิตวิทยาทั่วไป) ปัจจัยด้านครอบครัว (สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย (สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน และบรรยากาศในการเรียนรู้) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6) ขั้นตอนการประมวลผลและเรียบเรียง เป็นขั้นตอนสุดท้ายซึ่งเป็นการนำข้อมูลจากขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น มาทำการวิเคราะห์ประมวลผล เรียบเรียง และสรุป เพื่อเขียนงานวิจัยให้ถูกต้องและตอบวัตถุประสงค์ที่ต้องการทราบต่อไป

ผลการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิจัยปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป ภาควิชาศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่ โดยใช้แบบสอบถามการวิจัยนั้น ผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล และนำเสนอผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ลักษณะทั่วไปของประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษานี้เป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 - 4 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่ เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเป็นเพศหญิง ร้อยละ 71.58 เป็นเพศชาย ร้อยละ 27.87 และไม่ระบุเพศ ร้อยละ 0.55 ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ของนักศึกษา 4 ปี โดยคิดเป็นร้อยละ 48.09 ในด้านของรายได้ของผู้ปกครอง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีรายได้ของผู้ปกครองอยู่ที่ 10,001 - 15,000 บาท/เดือน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ในด้านพื้นฐานการศึกษาและประสบการณ์การเรียน พบว่า ส่วนใหญ่มีพื้นฐานการศึกษาระดับ ปวส. คิดเป็นร้อยละ 34.43 ส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์การเรียนวิชาจิตวิทยาหรือวิชาที่เกี่ยวข้อง คิดเป็นร้อยละ 83.61 ในด้านของที่พักระหว่างการศึกษานี้ พบว่า ส่วนใหญ่มีที่พักอยู่ในหอพักภายนอกมหาวิทยาลัย

คิดเป็นร้อยละ 54.64 ในด้านของคะแนนสอบและเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป พบว่า ส่วนใหญ่มีคะแนนสอบในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป (กลางภาคและปลายภาครวมกัน) อยู่ในช่วง 21 - 30 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน) คิดเป็นร้อยละ 45.90 และส่วนใหญ่มีเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปอยู่ในระดับ A คิดเป็นร้อยละ 76.50

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไป

ความคิดเห็น	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ปัจจัยส่วนบุคคล		
1. ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง	4.06	0.59
2. ด้านทัศนคติต่อการเรียน	3.98	0.56
3. ด้านทัศนคติต่อวิชาจิตวิทยาทั่วไป	3.99	0.56
ปัจจัยด้านครอบครัว		
1. ด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา	4.26*	0.57
2. ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง	4.23	0.58
ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัย		
1. ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์	4.20	0.60
2. ด้านสัมพันธภาพของนักศึกษากับเพื่อน	3.96	0.61
3. ด้านบรรยากาศในที่พัก	3.84	0.74
4. ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	3.76	0.60
ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์		
ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษา	4.02	0.67

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป กรณีศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช สไลใหญ่ แยกเป็นแต่ละด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.76 – 4.26 ซึ่งเป็นค่าคะแนนที่อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด โดยในด้านปัจจัยส่วนบุคคลปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ในด้านปัจจัยด้านครอบครัวปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ ด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัวนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ในด้านปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 และ ปัจจัยด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02

อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปที่ส่งผลมากที่สุด 5 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยลำดับที่หนึ่ง คือ ด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อตัว

นักศึกษา นักศึกษาที่มีความคาดหวังของผู้ปกครองแตกต่างกันมีระดับเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ฤทัยรัตน์ ชิตมงคล และเปรมฤดี บริบาล ที่พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อนักศึกษาซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกด้านครอบครัวเป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาพยาบาล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก บทบาทของผู้ปกครองที่มีความคาดหวังต่อความสำเร็จของนักศึกษา จะพยายามกระตุ้น ช่วยเหลือ สนับสนุนส่งเสริมและให้กำลังใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่เป็นพ่อแม่ พ่อแม่ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ก็จะตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน จะบอกให้ลูกทราบถึงความต้องการและมุ่งหวังในสัมฤทธิ์ผลของลูก ด้วยเหตุนี้ความมุ่งหวังและความต้องการของพ่อแม่ จึงเป็นปัจจัยภายนอกที่ผลักดันให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ของผู้เรียน (ฤทัยรัตน์ ชิตมงคล และ เปรมฤดี บริบาล, 2556) และสอดคล้องกับผลการศึกษาของณัฏฐิยาภรณ์ หยกอุบล ที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก เพราะว่า ผู้ปกครองมีบทบาทหน้าที่ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน รวมทั้งจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการพัฒนาศักยภาพนักเรียนให้สามารถเรียนรู้ได้เต็มที่ (ณัฏฐิยาภรณ์ หยกอุบล, 2555)

ปัจจัยรองลงมาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป คือ ด้านสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง นักศึกษาที่มีสัมพันธภาพกับผู้ปกครองแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ ที่พบว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีสัมพันธภาพในครอบครัวดีกว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (กุลวรรณ วิทยาวงศรุจิ, 2526) ตรงกับผลการศึกษาของ ลลนา พรหมสุวรรณ ที่ได้พบว่า บรรยายาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความตั้งใจเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครอบครัวที่มีบรรยายาศในครอบครัวดีต่างก็จะมี ความตั้งใจในการเรียนสูงด้วย (ลลนา พรหมสุวรรณ, 2547) ตรงกับผลการศึกษาของ รุจิราพรรณ คงช่วย ที่ได้พบว่า การที่นักศึกษามีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้สอน ครอบครัว และเพื่อน จะส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ทั้งนี้เพราะความสัมพันธ์กับกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนทั้งอาจารย์ ครอบครัว และเพื่อน ต่างก็เป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมสนับสนุนให้การเรียนเป็นไปอย่างราบรื่น มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการให้คำปรึกษา แนะนำ ทำให้นักศึกษามีที่พึ่งพาอาศัยช่วยเหลือสนับสนุนให้ไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี (รุจิราพรรณ คงช่วย, 2557) และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ บุรณี ทรัพย์ถนอม และปัทมา มูลหงส์ ที่ได้พบว่า ความสัมพันธ์กับครอบครัวมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อตัวนักศึกษา หากความสัมพันธ์ในครอบครัวมีปัญหาที่ย่อมส่งผลโดยตรงต่อตัวนักศึกษาด้วย ทั้งนี้เนื่องจากบิดามารดาเป็นปัจจัยสำคัญเพราะเหตุผล ดังนี้ 1) บิดามารดาเป็นตัวกระตุ้น และเป็นแรงผลักดันบุตรในด้านสัมฤทธิ์

ผลทางการเรียน นอกจากนี้ บิดามารดาเป็นเสมือนสิ่งควบคุมบุตรให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ 2) พฤติกรรมที่กระทำหรือความคาดหวังบิดามารดา จะเป็นแบบเชิงการกระทำสำหรับบุตร และ 3) บิดามารดาเป็นหลักที่บุตรใช้อ้างอิงและประเมินคุณค่าผลสัมฤทธิ์ทางการกระทำ ดังนั้น ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบิดามารดากับบุตร จึงเป็นตัวสร้างผลสัมฤทธิ์ให้กับบุตร (บุรณี ทรัพย์ถนอม และปัทมา มูลหงส์, 2552)

ปัจจัยลำดับที่สามที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป คือ ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ นักศึกษาที่มีความพึงพอใจต่อพฤติกรรมการสอนของอาจารย์แตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ อรุณชัย กัณทภา ที่กล่าวว่า ครูเป็นทั้งสภาพแวดล้อมและเป็นผู้สร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งผลโดยตรงให้นักเรียนโดยใกล้ชิด การนำพาบรรยากาศที่ดี มีความอบอุ่น รอยยิ้มที่สดชื่น จริงใจ มีเมตตา สรรหาและสร้างสิ่งที่สร้างสรรค์ให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์นับได้ว่าเป็นบุคคลที่สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้นักเรียนได้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามจุดประสงค์ ส่งเสริมความสามารถของแต่ละบุคคล ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน แล้วดำเนินกิจกรรมด้วยความเป็นกันเอง ส่งเสริมการเรียนรู้เป็นกลุ่มมาช่วยกันคิดช่วยกันทำ ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน (อรุณชัย กัณทภา, 2548) สอดคล้องกับกับผลการศึกษาของ ชนิตา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง ที่พบว่า พฤติกรรมการสอนของครู คุณภาพการสอนของครู และประสบการณ์ในการสอนของครูมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพฤติกรรมการสอนของครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมากย่อมรู้ถึงแนวทาง ขั้นตอน และการแก้ปัญหาในการสอนเป็นอย่างดี รู้ถึงธรรมชาติของผู้เรียนในแง่มุมต่าง ๆ สามารถนำประสบการณ์มาใช้ในการพัฒนาการสอนให้มีประสิทธิภาพ สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้อย่างรวดเร็วและง่ายต่อการจดจำ ซึ่งจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน (ชนิตา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง, 2559) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ กฤตวรรณ ประเสริฐสิทธิ์ ที่พบว่า ถ้านักศึกษามีเจตคติต่ออาจารย์ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ที่ดี นักศึกษาจะมีความเชื่อมั่นในความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน รวมทั้งอาจารย์ประพฤติปฏิบัติตัวต่อนักศึกษาอย่างเป็นกันเอง มีรูปแบบ และเทคนิคการสอนที่น่าสนใจ ส่งผลช่วยให้นักศึกษาอยากเรียน มีความตั้งใจเรียน และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่ดีด้วย (กฤตวรรณ ประเสริฐสิทธิ์, 2557) และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ญัญติยาภรณ์ หยกอุบล ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก เพราะว่าทำให้นักเรียนมีความไว้วางใจ เกิดความเป็นกันเอง มีกำลังใจในการเรียน กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าทำ ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม กล้าซักถามเมื่อมีข้อสงสัย หรือไม่เข้าใจในบทเรียน ครูยกย่องชมเชยเมื่อเสนอความคิดสร้างสรรค์ คอยช่วยเหลือ แนะนำเมื่อนักเรียนมีปัญหา (ญัญติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555)

ปัจจัยลำดับที่สี่ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป คือ ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง นักศึกษาที่มีการรับรู้คุณค่าในตนเองแตกต่างกันจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Bandura ที่มีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคลสองคนอาจมีความสามารถไม่แตกต่างกัน ในคนคนเดียวก็เช่นกัน ถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์ผลก็จะแตกต่างกัน ซึ่งจะแสดงพฤติกรรมออกมาแตกต่างกันได้ โดย Bandura เห็นว่า ความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว แต่ยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ ดังนั้น สิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออก จึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาพการณ์นั้น ๆ นั่นเอง กล่าวคือ ถ้าเรามีความเชื่อว่าเรามีความสามารถก็จะแสดงความสามารถนั้นออกมา คนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถ จะมีความอดทน อุทิศเวลา ไม่ท้อถอยง่าย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด (Bandura, A., 1969) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Lane, J. & Kyprianou, A. ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จทางการศึกษาที่ผ่านมาในอดีต ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ การรับรู้ความสามารถของตน และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับปริญญาตรี จำนวน 205 คน พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนและการเห็นคุณค่าของตนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (Lane, J. & Kyprianou, A, 2004) และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ กมลพันธ์ คำสินิล ที่พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนทางวิชาการกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลาง (กมลพันธ์ คำสินิล, 2548)

และปัจจัยลำดับที่ห้าที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งพบว่าค่าเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยิ่งสูง ช่วงคะแนนสอบในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปยิ่งสูงขึ้น ดังนั้นแสดงว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับช่วงคะแนนสอบในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป และพบว่า นักศึกษาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันมีระดับเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ลดาพร ทองสง และถนิมพร พงศานานุรักษ์ ที่พบว่า เมื่อนักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านการเรียนที่ดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กที่ดีขึ้นด้วย (ลดาพร ทองสง และถนิมพร พงศานานุรักษ์, 2556) สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ญัตติยาภรณ์ หยกอุบล ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนอยู่ในระดับมาก เพราะว่าทำให้นักเรียนมีความปรารถนาที่จะเรียนรู้วิทยาศาสตร์ให้ประสบความสำเร็จ พยายามต่อสู้อุปสรรคต่างๆ ให้บรรลุเป้าหมายสูงสุด ทำให้นักเรียนมีความสนใจใฝ่เรียนรู้ มีระเบียบวินัย สร้างนิสัยที่ดีในการเรียนและการทำงาน รู้จักวางแผนในการทำงาน ทั้งระยะสั้นและยาว เห็นคุณค่าของความพยายามในการทำงาน

ประเมินผลงานที่ทำการปรับปรุงและพัฒนา (ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555) และตรงกับ ทฤษฎีของ David C. McClelland ซึ่งบอกว่าคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่ชอบ แก้ไขปัญหา ต้องการหาทางออก พยายามทำทุกอย่างให้ดีขึ้น พัฒนาแก้ไข และต่อยอด ทำให้ สิ่งที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น (David C. McClelland, 1953) นอกจากนี้ยังพบว่า ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปด้วย คือ ในเรื่องของปัจจัยเรื่องเพศของนักศึกษานั้น ผู้ที่ทำคะแนนสอบอยู่ในช่วงคะแนนที่สูงที่สุด คือ 41 – 50 คะแนน เป็นเพศหญิงทั้งหมด ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเพศมีผลต่อช่วงคะแนนสอบใน รายวิชาจิตวิทยาทั่วไป โดยเพศหญิงสามารถทำคะแนนในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปได้ดีกว่าเพศ ชาย ส่วนผู้ที่ทำเกรดอยู่ในช่วงเกรดที่สูงที่สุด คือ เกรด A เป็นเพศหญิง 112 คน คิดเป็น 85.50% ของเพศหญิงทั้งหมด และเป็นเพศชาย 28 คน คิดเป็น 54.90% ของเพศชายทั้งหมด ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เพศมีผลต่อเกรดในรายวิชา จิตวิทยาทั่วไป โดยเพศหญิงสามารถทำเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปได้ดีกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ธวัชชัย ศุภดิษฐ์ ที่พบว่าเพศของนักศึกษามีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของ การเรียนในระดับปริญญาโทที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ธวัชชัย ศุภประดิษฐ์, 2556) ในด้านพื้นฐานของนักศึกษาพบว่าสาขาการศึกษาในระดับก่อนหน้าของนักศึกษามีผลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไป พบว่านักศึกษาที่จบการศึกษาจากสายสามัญ (มัธยมศึกษาตอนปลาย) สามารถทำคะแนนสอบในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปได้ดีกว่านักศึกษาที่ จบการศึกษาจากสายอาชีพ (ปวช., ปวส.) และสายอื่นๆ ในส่วนของการเปรียบเทียบเรื่องความ แตกต่างของพื้นฐานการศึกษาของนักศึกษา จำแนกตามเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกันมีเกรดในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไปแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านประสบการณ์การเรียนวิชาจิตวิทยา พบว่า มีผลต่อการเรียนวิชาจิตวิทยาทั่วไป โดยทำให้นักศึกษาที่เคยเรียนวิชาจิตวิทยาหรือวิชาที่ เกี่ยวข้องสามารถทำคะแนนและเกรดได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการศึกษาจิตวิทยา ทั่วไป ของนักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ไสใหญ่ พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ได้แก่ ปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อนัก ศึกษา ด้านสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับผู้ปกครอง ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ด้านการรับรู้คุณค่าในตนเอง และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาตามลำดับ ซึ่งจะเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่สุด 2 ลำดับแรก เป็นปัจจัยด้านครอบครัว ซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมที่มีส่วนในการ หล่อหลอมกล่อมเกลาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา และเป็นตัวกระตุ้นให้นักศึกษามีความ กระตือรือร้นต่อการศึกษาให้เกิดผลสัมฤทธิ์ ดังนั้นผู้ปกครองควรให้ความสนใจต่อบุตรหลาน

โดยการกระตุ้น ช่วยเหลือ สนับสนุนส่งเสริม และให้กำลังใจ เพื่อให้บุตรหลานมีแรงจูงใจในการเรียนที่ดี จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาได้อย่างมาก นอกจากปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ก็เป็นส่วนสำคัญ เพราะครูบาอาจารย์เป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ศิษย์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีหรือไม่ จึงขึ้นอยู่กับวิธีการถ่ายทอดความรู้ และความมุ่งมั่นตั้งใจของอาจารย์ผู้สอนด้วย ดังนั้นอาจารย์ผู้สอนจึงควรนำพาบรรยากาศที่ดีมาสู่ห้องเรียน ให้ความเมตตากรุณาต่อตัวผู้เรียน สรรหาและสร้างสิ่งที่สร้างสรรค์ให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์ สร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาในด้านต่าง ๆ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนตรงตามจุดประสงค์ ส่งเสริมความสามารถของแต่ละบุคคล ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน รู้ถึงธรรมชาติของผู้เรียนในแง่มุมต่าง ๆ และสามารถทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้อย่างรวดเร็วและง่ายต่อการจดจำ ในส่วนของการรับรู้คุณค่าในตนเอง ควรมีการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์ เพราะหากผู้เรียนเชื่อว่าตนเองมีความสามารถก็จะสามารถแสดงความสามารถนั้นออกมาได้อย่างเต็มที่ และในส่วนของปัจจัยสุดท้ายที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการศึกษาจิตวิทยาทั่วไปก็คือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งหากเราส่งเสริมให้นักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ดีจะให้นักศึกษามีความปรารถนาที่จะเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ ที่เข้ามากระทบ สนใจใฝ่เรียนรู้ มีระเบียบวินัย รู้จักวางแผนในการทำงานทั้งระยะสั้นและยาว เห็นคุณค่าของความพยายามในการทำงาน และปรับปรุงพัฒนาตนเองอยู่เสมอ และหากนักวิจัยหรือนักวิชาการท่านอื่นสนใจจะทำวิจัยต่อยอดการวิจัยนี้ควรศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยาทั่วไปในกลุ่มประชากรอื่นเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตนครศรีธรรมราช ไลใหญ่ หรือศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาจิตวิทยาทั่วไปเพื่อนำมาเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในรายวิชาจิตวิทยาทั่วไป สำหรับในส่วนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในระดับอุดมศึกษาสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นได้ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กมลพันธ์ ดำสินิล. (2548). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถทางวิชาการและการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการให้คำปรึกษา. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- กฤตวรรณ ประเสริฐสิทธิ์. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักศึกษา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยกรุงเทพ. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี, 8(17), 90-101.

- กุลวรรณ วิทยาวงศจุติ. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพในครอบครัวกับการปรับตัว. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชนิดา ยอดสาลี และกาญจนา บุญส่ง. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาประจวบคีรีขันธ์ เขต 2. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 9(1), 1208-1223.
- ณัฐติยาภรณ์ หยกกอบล. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม, 8(1), 85-102.
- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: บริษัทซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด (มหาชน).
- ธวัชชัย ศุภประดิษฐ์. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในระดับปริญญาโทของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ปีการศึกษา 2554. กรุงเทพมหานคร: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- นุชนเตร ภาพสมุทร์ และ ประสพชัย พสุนนท์. (2558). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาสาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย, 7(2), 27-40.
- บุรณี ทรัพย์ถนอม และปัทมา มูลหงส์. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาขาวิชาการบัญชีของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ. ใน รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร.
- ปราณี รามสุต. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ภัทราวจิตร มณีประเสริฐ. (2554). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาสาขาวิศวกรรมอุตสาหการ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รุจิราพรรณ คงช่วย. (2557). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สถาบันวิจัยและพัฒนา.
- ฤทัยรัตน์ ชิตมงคล และ เปรมฤดี บริบาล. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี อุตรธานี. วารสารพยาบาลกระทรวงสาธารณสุข, 22(1) 98-107.

- ลดภาพร ทองสง และณิมาพร พงศานานุรักษ์. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาการพยาบาลเด็กของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์. วารสารเกื้อการุณย์, 20(1), 40-55.
- ลดภาพร พรหมสุวรรณ. (2547). การศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ในโรงเรียนกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6. ใน วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ ณรงค์ศักดิ์สกุล. (2555). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. ใน การประชุมวิชาการแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 9. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน.
- อรุณชัย กันทภา. (2548). การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา อำเภอลำทะเมนชัย สำนักงานพื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 2. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- Appleton-Century-Crofts. (1913). Psychology as the Behaviorist Views It. Psychological Review, 20(2), 158-177.
- Bandura, A. (1969). Principle of Behavior Modification. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- David C. McClelland. (1953). The Achievement Motive. New York: Appleton-Century-Crofts.
- Lane, J. & Kyprianou, A. (2004). Self-efficacy, Self esteem and their impact on academic performance. Social Behavior and Personality, 32(3): 247-256.